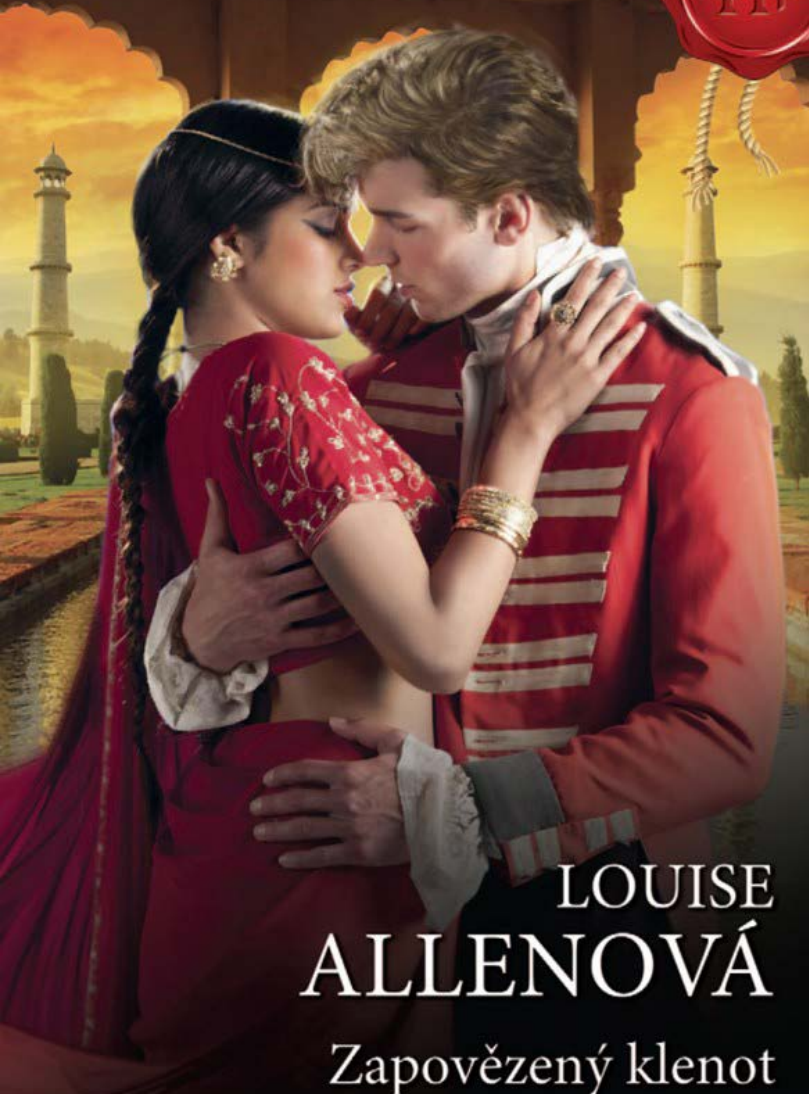

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Zapovězený klenot

LOUISE ALLENOVÁ

ZAPOVĚZENÝ KLENOT

PŘEKLAD

ERIKA RUMPLOVÁ

Milá čtenářko,

v prvním červnovém příběhu, jenž nese název Zapovězený klenot, můžete zavítat až do vzdálené Indie, kde dcera indické princezny Anuša nalezne spřízněnou duši v pohledném britském majorovi Nicholasovi. Druhá romance Pomsta v srdci Vás přenesení opět na anglickou půdu a můžete sledovat, jak neohrožená Pamela čelí složitým životním okolnostem a nebojí se postavit na vlastní nohy a vydělávat si na živobytí. Jen netuší, že její zaměstnavatel má postranní úmysly a jeho srdce prahne po pomstě.

Přeju Vám příjemnou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

ZAPOVĚZENÝ KLENOT

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
Forbidden Jewel of India

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Erika Rumplová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Zapovězený klenot: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1769-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1770-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1771-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Palác Kalatava, Rádžasthán, Indie, březen 1788

Kamenné mřížoví rozhodilo po mramorové podlaze síť světla a stínu. Dávalo úlevu očím znaveným z mílí a mílí strávených na prašných cestách. Major Nicholas Herriard v chůzi zakroužil ztuhlými rameny a cítil, jak z něj únava z dlouhé jízdy zvolna padá. Teď už potřeboval jenom koupel a masáž, převléknout se do čistého, a znovu se bude cítit jako člověk.

Zaznamenal jakýsi zvuk: někdo běžel jeho směrem a do lidských kroků zazníval ostrý skřípot drápů o mramor. Zastavil se a napjatě se podíval na boční chodbu. Rukojeť nože vsazeného do vysoké boty mu vjela do ruky rychlostí získanou letitým zvykem a pro jistotu se přikrčil, aby odrazil možný útok.

Z chodby vyběhla promyka. Když ho zahlédla, zastavila tak prudce, že kousek ujížděla po hladké dlažbě, a vyštěkla na něj. Každíčkový chlup se jí zježil pobouřením nad neznámým vetřelcem a vztyčený ocas připomínal kartáč na čištění lahví.

„Hloupé zvíře,“ pronesl s úlevou hindsky. Zvuk blížících se kroků zesílil a za promykou se ukázala dívka. Rovněž prudce zastavila, trochu se zapotácela

a široká rudá sukně jí zavířila kolem nohou. Vlastně to už nebyla dívka, spíš žena. K jeho údivu bez závoje a bez doprovodu. Mozkové závity, které stále ještě počítaly s útokem, rozebíraly předchozí zvuky kroků: než ji spatřil, dvakrát změnila směr, což znamenalo, že tato chodba bude jistě jedním z vedlejších vchodů do *zenany*.

Tady, mimo ženskou část paláce, neměla vlastně co dělat. A on by zase na ni neměl civět, celý příkrčený jako k boji a se zbraní v ruce. A hlavně by se mu krev z hlavy neměla přelévat podstatně níž.

„Tu dýku můžete klidně schovat,“ řekla a on si teprve se zpožděním uvědomil, že promluvila anglicky, nadto jen s lehkým přízvukem. „Tavi ani já zbraně nemáme. Leda tak zuby,“ dodala s úsměvem a ukázala pravidelnou, bělostnou řadu zubů. Hned nato se jí rty zkrivily v lehký úšklebek. Nijak nepochyboval o tom, že se jím snaží zakrýt rozpaky. Promyka, o níž už věděl, že se jí říká Tavi, se jí schoulila u bosých, henou nabarvených nohou a dál si pro sebe vrčela. Obojek jí zdobily drahokamy.

Major Herriard se konečně vzpamatoval, zastrčil dýku do pouzdra, napřímil se a sepjäl ruce. „*Namaste*.“ Krátce sklonil hlavu.

„*Namaste*.“

Nad jejíma sepjatýma rukama viděl pár temně šedých očí, které si ho pozorně prohlížely. Rozpaky zřejmě vystřídalá podezíravost a kupodivu i cosi nepřátelského a dívka se své pocity nijak nesnažila skrývat.

Šedé oči? K tomu pleť připomínající zlatavý med. Vlasy, jež jí v těžkém copu spadaly na záda, nebyly černé, jak by se zde dalo očekávat, spíš barvy mahagonu. Zřejmě to bude ona, pomyslel si.

Stála tu a hleděla na něj. Nic nenasvědčovalo tomu, že by jí jakkoli vadilo stát tu sama a bez závoje, sama s cizím mužem. Rudá sukně *lehenga*, zdobená stříbrným vyšíváním, jí sahala těsně nad kotníky a odhalovala zakončení přiléhavých kalhot. Těsná blůzka *čoli* zdůrazňovala líbezné křivky a pod ní viděl znepokojující a vzrušující pruh hladkého, zlatistého břicha. Paže jí zdobily umně tepané stříbrné náramky.

„Budu pokračovat v cestě. Omlouvám se za vyrušení,“ řekl anglicky a napadlo ho, že je možná rozrušenější a zneklidněnější než ona.

„Nic se přece nestalo, nijak jste mě nevyrušil,“ odvětila stejným jazykem, obrátila se k němu zády a zamířila zpět do chodbičky, odkud vyběhla. Rudá *lehenga* mu zmizela z očí, zůstala jen promyka, která se na něj nerozhodně dívala. Poté na ni dívka z chodby zavolala, Tavi o něj okamžitě ztratila zájem a poslušně jako psík se rozběhla za svou paní. Cvakání ostrých drápků zvolna tichlo jako dívčiny lehké kroky.

„Potěšpámbu,“ pronesl major Nicholas Herriard do prázdné chodby. „Je to každým coulem dcera svého otce.“ Tímto okamžikem se obyčejná povinnost změnila v něco zcela jiného. Narovnal ramena a vykročil ke svému pokoji. Majorem britské Východoindické společnosti se nestává muž, jehož rozruší nějaká mladá žena, ať je sebestůvabnější. Ze všeho nejdříve se musí dát do pořádku před audiencí u jejího strýce rádži. A poté musí slečnu Anušu Laurensovou bezpečně dopravit přes půlku Indie zpět k jejímu otci.

„Paravi! Honem! Musím ti něco říct!“ Anuša vpadla s rozvířenou *lehengou* a vlajícím šátkem do přítelkynina pokoje.

„Mluv na mě, prosím, hindersky,“ napomenula ji s úsměvem Paravi.

Anuša přešla do hindštiny. „*Máf kidžije*,“ omluвила se a vysvětlovala: „Právě jsem na chodbě mluvila s nějakým Angličanem a najednou mi to myslelo anglicky.“

„Prosím? Jak jsi mohla mluvit s nějakým mužem, natož s *angrémím*?“ Baculařoučká a trochu unylá strýcova třetí žena Paravi zvedla ladně klenuté obočí, odsunula šachovnici, kterou ještě před chvílí zamýšleně studovala, a napřímila se.

„Tavi mi najednou utekla, rozeběhla jsem se za ní a málem jsem do něj na chodbě vrazila. Byl vysoký, vlasy měl jako bledé zlato a na sobě červenou uniformu vojáků Společnosti. Asi nějaký důstojník, protože ten kabát byl samé zlato. Pojď se na něj podívat.“

„Ale copak, copak? To je tak pohledný, ten vysoký *angrémí*? A co je vůbec zač?“

„Nevím, kdo to je.“ Anuša pokrčila rameny. „Ale od té doby, co jsem pryč z otcova domu, žádného Angličana jsem tak zblízka neviděla.“ Musela si přiznat, že v ní vyvolal zvědavost. Ale nebyla to jen zvědavost, probudila se v ní i podivná touha, která až dosud spala hluboko v nitru, vzpomínka na jiný anglický mužský hlas, na jiného velkého muže, který ji bral do náruče, smál se s ní, hrál si s ní. Na muže, který odvrhl mne i mou matku, uvědomila si současně a vzpomínka rázem zhořkla.

„Je jiný než muži, na jaké jsem zvyklá, takže těžko můžu říct, zda je hezký nebo ne. Vlasy má strašně světlé a stažené dozadu, oči zelené a je vysoký.“ Rukou naznačila jeho výšku. „A vůbec je takový mohutný, má široká ramena, dlouhé nohy.“

„Je hodně bílý? Já Angličany zatím viděla jenom z dálky.“ Paravi to očividně začínalo zajímat.

„Obličej a ruce má nahnědlé.“ *Jako měl můj otec.*
„Ale jak víš, všichni Evropané tady od slunce zhnědnou. Zbytek těla je možná skutečně bílý.“

Když si představila *ten zbytek* z toho velkého Angličana, projel jí nikoli nepříjemný záchvěv, který si ten člověk podle ní rozhodně nezasloužil. Ale v uzavřeném světě *zenany* byla vítaná každíčká změna, i když právě tahle s sebou přinesla nežádoucí vzpomínky na svět mimo opevněný palác. Lehké, smyslné chvění zaniklo v nepříjemné předtuše. Jako by jí něco hrozilo. Neznámý muž ji zkrátka a dobře znepokojoval.

„A kam vlastně šel?“ Paravi se zvedla z hromady polštářků. Promyka Tavi toho využila, okamžitě vyskočila na zahřáté místočko a stočila se do klubíčka. „Toho muže, kvůli němuž jsi tak rozrušená, bych docela ráda viděla.“

„Kam asi? Přece do křídla pro hosty!“ Anuša se snažila ovládnout hlas, aby na Paravi nevybuchla. Docela se jí dotklo, že jí lze z tváře tolik vyčíst. „Byl celý uprášený po cestě. Určitě před strýce nepředstoupí v takovém stavu.“ Vzpamatovala se a zahnalá bláznivé představy. „Pojďme se podívat na západní terasu.“

Opustily pokoj a Anuša kráčela napřed důvěrně známým labyrintem průchodů, pokojů a chodeb západního křídla paláce.

„Vezmi si *dupattu*,“ sykla na ni přítelkyně, když vycházely z ženské části a chystaly se přejít širokou terasu, na níž kalatavský rádža Kirát Džasvan občas sedával a kochal se pohledem na slunce zapadající nad jeho královstvím. „Není tu mřížoví.“

Anuša nespokojeně mlaskla, ale poslechla a odvinula si z krku dlouhý gázový závoj třešňové barvy a zakryla si jím tvář až k bradě. Opřela se o zábradlí terasy a pohlédla do dvora. „Podívej, tamhle je,“ zašeptala.

Dole na okraji zahrady, již se po perském způsobu vinuly úzké potůčky, hovořil vysoký *angrézí* s jakýmsi štíhlým Indem, kterého neznala. Usoudila, že je to jeho sluha. Muž ukázal na dveře.

„Ukazuje mu, kde je lázeň,“ zašeptala Paravi přes zlatem vyšívanou *dupattu*. „Takhle bys mohla zjistit, jestli jsou Angličané pod šaty skutečně bílí. Není nic snadnějšího, ne?“ zamrkala na ni.

„Je to trapné. A taky neslušné.“ Anuša slyšela, jak se Paravi tiše zasmála, a naježila se. „A navíc mě to vůbec nezajímá.“ Jenom jsem horečně, nepochopitelně zvědavá, to je všechno, pomyslela si.

Muži zašli do hostinských pokojů, jejichž okna vedla do zahrady.

„Ale mohla bych se jít podívat, jestli se ohřívá voda a jestli jsou tam lázeňské,“ dodala po chvíli.

Paravi se opřela oblým bokem o zábradlí, a když jí nad hlavou se skřehotáním přelétlo hejno zelených papoušků, prudce vzhlédla. „Ten člověk je jistě někdo významný, nemyslíš?“ poznamenala. „K tomu je od Východoindické společnosti, a ta má v celé zemi stále větší vliv, aspoň můj pán to říkal. Mnohem větší vliv než vládce v Dillí, i když Angličané razí na své mince jeho hlavu. A co my víme? Docela klidně by to mohl být zdejší budoucí zástupce Společnosti. Ale pán se o tom včera v noci vůbec nezmínil.“

Anuša se dál lokty opírala o zábradlí a zaznamenala, že přítelkyně se těší stále větší rádžově obli-

bě. „K čemu by nám byl nějaký zástupce?“ namítla. „Pokud vím, zase tolik s nimi neobchodujeme.“ Dole se opět ukázala ta nezvykle světlá hlava. Muž vyšel z hostinské části. „Ale Kalatava má prý velice výhodnou polohu pro další expanzi Společnosti, aspoň máma to říkávala. Prý strategickou.“ Matka se v lecčems vyznala, byla hodně sečtělá a její bratr rádža si ji velice považoval.

„Tvůj otec je i nadále přítelem mého pána, ačkoli se tady nikdy neukáže,“ navázala Paravi. „Píšou si. Má ve Společnosti významné postavení. Třeba si myslí, že jsme teď mnohem významnější a že si zasloužíme, aby Společnost měla v Kalatavě stálého zástupce.“

„To už pro něj musí být hodně důležité, když si na nás konečně vzpomněl,“ prohodila Anuša. Otec Kalatavu nenavštívil od té doby, kdy sem musely s matkou před dvanácti lety odejít. Vyhostil je tenkrát ze svého domu a vypustil ze svého srdce, protože za ním přijela jeho anglická manželka.

Posílal jim peníze, ale to bylo všechno. Anuša ty peníze odmítala, a tak jí je strýc ukládal na věno. Domlouval jí, aby se nechovala tak pošetile. Otec prý neměl jinou možnost než poslat ji s matkou domů. Sir George Laurens je ctihodný a čestný muž a dobrý spojenec Kalatavy. Ale to je uvažování mužů, všechno vidí politicky a na lásku, která matce zlomila srdce, ani nepomyslí. Matka sice nakonec uznala, že to jinak řešit nemohl, ale co to bylo platné...

Věděla, že otec je se strýcem v písemném styku. Strýc jí občas oznámil, že otec psal a že má pro ni zprávu. Naposledy vloni, když matka zemřela. Nečetla ji, stejně jako nečetla ani předchozí. Jakmile spatřila na obálce otcovu pečeť, hodila obálku na

ohřívadlo a s chmurným uspokojením sledovala, jak se mění v šedý popel.

Paravi na ni přes závoj chápavě pohlédla. Nic takového si Anuša nepřála, soucit byl to poslední, po čem toužila. Nikdo nemá právo dělat si o ni starosti. Což není ve svých dvaceti dvou letech hýčkanou neteří rádži z Kalatavy? Což jí milující strýc nepřiznává právo odmítnout jakoukoli nabídku k sňatku? Nezahrnuje ji šatstvem a šperky a vůbec veškerým přepychem, jaký si jen může přát? A k ruce jí dává houfy služebných? Což nemá všechno, na co si jen vzpomene?

Až na to, že nevím, kam patřím, připomněl jí v hlavě jízlivý hlásek, ten hlásek, který z jakéhosi důvodu nikdy nemluvil jinak než anglicky. *Až na to, že nevím, kdo jsem a proč jsem a co si počnu se zbytkem života. Jediné, co si přeji, je svoboda.*

„Angrézi jde do lázně.“ Paravi odstoupila od zábradlí, ale dál se nakláněla, aby jí nic neuniklo. „Sluší mu to. A ty rozpuštěné vlasy,“ dodala s obdivem. „Dlouhé a krásné barvy! Takovou barvu měl i ten hřebec, kterého můj pán poslal darem mahárádžovi z Altaphúru, když skončil monzun. Říkali tomu koni Zlaťák.“

„Patrně má o sobě hodně vysoké mínění. Myslí si, že je nějaké ušlechtilé zvíře,“ poznamenala Anuša. „Ale aspoň se koupe. To víš, Paravi, že mnozí Evropané se koupelím vyhýbají? Domnívají se, že jsou nezdravé! A pamatuji si, jak otec jednou říkal, že v Evropě neznají *čampu* – vlasy si vůbec nemyjí, jenom pudrují. A myjí si jenom ruce a obličej. Bojí se, že by jim teplá voda ublížila.“

„Brrr! Hrozná představa. Jdi se tam podívat a pak

mi řekneš.“ Paravi ji lehce popostrčila. „Jsem na něj moc zvědavá, ale mého pána by jistě nepotěšilo, kdyby se dozvěděl, že jsem se šla dívat na nahatého *angrézího*.“

Určitě by ho stejně tak nepotěšilo, kdyby se mu doneslo, že právě to se chystá udělat jeho neteř, pomyslela si Anuša, když seběhla po úzkém schodišti a vydala se chodbou k lázni. Nebylo jí tak docela jasné, proč se chce k tomu cizinci přibližovat, ale v žádném případě na sebe nesmí upoutat pozornost. Onen záchvěv, to byla zcela normální ženská reakce na muže v jeho věku. Nechtěla, aby ji jeho zelené oči bedlivě pozorovaly – měla totiž pocit, že toho vidí až příliš. Když se před chvílí setkali, dívaly se na ni, jako by ji poznávaly. Zároveň v tom pohledu bylo cosi uznalého, obdivného a také živočišného.

Sandály zanechala ve dveřích a nahlédla do lázně. Angličan ležel na břiše na prostěradle rozloženém na mramorové desce a tělo se mu lesklo vodou. Hlavu si složil do dlaní a lázeňská Mája mu do vlasů vtírala směs prášku *basun*, citrónové šťávy a žlutků. Savita se skláněla nad chodidly, natírala je olejem a hnětla. Mezi hlavou a patami bylo vidět pořádný kus chlapa v zajímavých barevných odstínech.

Anuša vstoupila, naznačila dívkám, aby byly zticha a pokračovaly ve své činnosti. Šíji měl stejné barvy jako obličej a ruce. Ramena, záda a paže byly bledší, barvy bledého zlata. Nohy byly ještě světlejší a kůže v ohbí pod koleny už zcela bílá, téměř až do růžova, jako u selátka. A stejné zbarvení měly i hýždě.

Nohy a paže měl hustě porostlé hnědými chlupy, mnohem tmavšími než vlasy. Má stejně zarostlá i prsa? napadlo ji. Slyšela, že někteří Angličané jsou tak

chlupatí, že i záda mají porostlá srstí. To pak musejí vypadat jako medvědi. Když si to představila, zhnuseně nakrčila nos. V té chvíli si uvědomila, že stojí přímo u mramorové desky. Jaká asi je jeho kůže na dotek?

Sáhla po džbánu s olejem, nalila si trochu na dlaň, rozetřela si olej i na druhou dlaň a potom každou položila na jednu lopatku. Cítila, jak se mu napjaly svaly, jak se kůže při styku s chladnou tekutinou zachvěla. Ale netrvalo to dlouho, hned se zase uvolnil. Zvolna sjížděla po zádech a zastavila se v pase.

Bílá kůže je na dotek úplně stejná jako kterákoli jiná, usoudila. Ale svaly, ty svaly... prostě ji překvapily. Ne že by je měla s čím porovnávat. Nahého muže se ještě nikdy nedotkla.

Mája mu začala splachovat vlasy. Zvolna je polévala vodou z mosazné konve a zachycovala ji do mísy. Savita mezitím postoupila k lýtkům. Anuša nedokázala zvednout ruce. Jako by jí k němu přirostly. To nahé mužské tělo ji natolik rozrušilo, že nedokázala nic jiného než nad ním stát a dotýkat se ho.

Tu promluvil a pod dlaněmi se jí rozdrnčel hluboký hlas. „Smím doufat, že mě poté *všechny tři* navštívíte v mém pokoji?“

Nick Herriard zaznamenal lehký závan vzduchu, kroky bosých nohou po mramoru. Další dívka, pomyslel si. Vskutku tu se mnou jednájí jako s váženým hostem, což je pro mé poslání dobré znamení. Dotyky silných a zručných prstů na hlavě v něm vzbuzovaly touhu příst jako kotě, svaly na chodidlech a lýtkách se uvolňovaly v pocitu, který neměl daleko k dokonalému štěstí.

Nová příchozí vnesla do lázně lehkou vůni jasmínu, jež se mísila se santálovou vůní oleje a citrónu v *champě*. Tu vůni už někde cítil...

Na záda mu dosedly ruce smočené v neohřátém oleji, setrvávaly na lopatkách, jako by váhaly, kudy se dát. Na rozdíl od ostatních dvou je tato dívka buď nezkušená, nebo nervózní, usoudil. Když pak ruce sjely po zádech k pasu a náhle se zastavily, konečně si tu vůni zařadil.

„Smím doufat, že mě poté *všechny tři* navštívíte v mém pokoji?“ otázal se anglicky. Sebejisté ruce na hlavě a na lýtkách se přesně podle očekávání nezastavily, dál ho jemným rytmem hnětly, zato prsty v pase ztuhly v pařáty. „Všechny tři najednou, to by muselo být náramně příjemné,“ dodal provokativně a hlas mu ztemněl. „Rád bych vás požádal, aby postel byla zavěšena řetězy ke stropu a houpala se s námi,“ škádlil ji dál.

Slyšel prudké nadechnutí, prsty se mu s prchavou bolestí zaryly do kůže a potom se ruka odtáhla. „Mile mě překvapuje, že i zdejší obsluha lázní rozumí dobře anglicky,“ dodal. Řekl to záměrně, aby pochopila, že ví, kdo je. Opět se nadechla, ale už ne tak prudce, následoval hedvábný šelest šatů, závan vzduchu na kůži. A byla pryč.

Teprve teď si uvědomil, jak ztěžka dýchá. Musím se co nejdřív uklidnit, napomenul se. Jestliže se vzrušil, bylo to jistě jen tím, že je nahý a že se mu věnují zkušené ruce. Georgeova dcera s tím zaručeně nemá nic společného. Ta malá čarodějka si jistě myslela, kdovíjak nebude zábavné si z něj vystřelit. Stejnou chybu už neudělá, dostala za vyučenou. Přestal na ni myslet a plně se oddal něžným dívčím rukám a slastným pocitům, jež v něm vzbuzovaly.

„Tak co?“ Paravi zatleskala na služebné. „Dáme si šťávu z granátového jablka a ty mi budeš všechno vyprávět, ano?“ Nachýlila hlavu, kroužek v nose se jí zahoupal a rozcinkal zlaté kotoučky.

„Je to obyčejný mizera a nestoudník,“ prohlásila Anuša a dopadla na polštářky proti Paravi. Chvatně si sundala závoj. „Poznal, že jsem to já, i když měl zavřené oči, a provokoval mě necudnými návrhy. Ten chlap jako by měl oči i vzadu. Nebo je to nějaký čaroděj.“

„Takže byl k tobě zády?“ Znělo to zklamaně.

„Ležel na břicho, zatímco Mája a Savita ho masírovaly a myly mu hlavu.“

„Jak potom poznal, že jsi to ty?“

„Nemám tušení. Ale mluvil anglicky, aby mě nachytl.“ Paravi jen mlaskla. Anuša se zhluboka nadechla a pokusila se o střízlivý, věcný tón. „Není bílý, ale ty části těla, které nevystavuje slunci, má narůžovělé. Jsou asi jako čumák šedé krávy. Jenom o něco světlejší.“

„Aha.“ Paravi se protáhla. „Používá nějaké čáry, má barvu kravského čumáku a není to hlupák. Zajímalo by mě, jestli je dobrý milenec.“

„Je moc velký,“ prohlásila Anuša s naprostou jistotou ženy, která prostudovala všechny klasické texty zabývající se tímto tématem a zároveň viděla velké množství názorných vyobrazení.

Od indické ženy se očekávalo, že bude mít rozsáhlé teoretické znalosti, jak potěšit svého muže, a matka dbala na její vzdělání i v této oblasti. Anušu občas napadlo, zda tyto znalosti nevězí za její neochotou přistoupit na navrhované sňatky.

Jestliže má však žena možnost volby a může si ná-

padníka důkladně prohlédnout, a když si pak představí, že s ním dělá ty věci a podobně... Takové představy jí bohatě stačily na to, aby odmítala jednoho po druhém.

„Příliš velký?“ Paravi se zjevně dál zabývala Anušiným líčením z lázně. Oči měla rozšířené pobaveným překvapením, takže si Anuša nebyla jistá, zda jí rozuměla.

„Jak někdo tak veliký může být pružný a smysluplný?“ dodala na vysvětlenou. Považovala to za drtivou logiku. „Určitě by byl neohrabaný. Jako kus dřeva.“ V lázni ho pod rukama rozhodně vnímala jako týkové dřevě. Potom jí hlavou bleskla zcela opačná vzpomínka na to, jak svižně sebou mrskl s nožem v ruce. Jako had. Jenže to byl jen projev nacvičené ochoty k násilí, nikoli jemná magie smyslných umění.

„Neohrabaný,“ zazněl jakoby ozvěnou hlas strýcovy ženy a rty vykouzly rozpustilý úsměv. „Na to lidské dřevě se musím podívat trochu blíž.“ Kývla na služku. „Zjisti mi, v kolik hodin můj pán přijme toho *angréziho* a v kterém sále.“ Paravi se obrátila k Anuše a náhle byla každým coulem ráni, manželka rádžova. „Půjdeš se mnou na galerii.“

DRUHÁ KAPITOLA

Nick Herriard se převlékl a pečlivě si vybral oblečení – dvůr mu vzkázal, že nemá před rádžou předstoupit v uniformě. Když nadešel čas přijetí, dostavili se pro něj čtyři po zuby ozbrojení příslušníci rádžovy osobní stráže. Nyní mezi nimi uvolněně krácel k audienčnímu sálu.

Nepočítal s tím, že by ho očekávalo nevlídné přijetí, ale přesto uvítal, když se jeho předpoklady potvrdily. Kdyby se rádža Kirát Džasvan rozhodl, že po sestřině smrti už na spolupráci s Východoindickou společností nemá zájem, majorova mise by se podstatně ztížila a možná by nakonec byla i nebezpečná.

Kdyby diplomacie selhala, musel by zdráhající se, inteligentní a jistě tělesně zdatnou princeznu dostat z velice dobře opevněného paláce, který leží uprostřed království jejího strýce, a dopravit ji do stovky mil vzdálené Kalkaty s rozběsněným rádžovým vojskem v patách. Byl by mnohem radši, kdyby k něčemu takovému nedošlo. Nerad by rozpoutal nějakou menší válku.

Momentálně se cítil skvěle. Byl v čistém, osvěžený po koupeli a masáži, a představa, že ho čeká krocení té nesnesitelné ženské, kterou má odtud odvézt, ho docela bavila. Skoro by řekl, že se na to přímo těší.

Když siru Georgi Laurensovi zemřela manželka, mohl dceru, která už přišla o matku, vzít bez obav od rádžova dvora a změnit ji v anglickou lady. Pro pobyt slečny Anuši v Kalkatě hovořilo navíc také dost politických důvodů.

Vstoupil do *dívánu i-chás*, síně soukromých přijetí. Periferním viděním vnímal mramorové sloupy, hned nato muže v pestrých rouchách a v honosných turbanech *safa*, to byli vysoce postavení dvořané, a strážě vzdávající mu poctu zbraní.

Upíral zrak na drobnou, štíhlou postavu ve zlatem vyšívaném oděvu, která před ním seděla na stupínku na stříbrem vykládaném trůnu uprostřed hromady polštářů. Když došel na dvě délky meče od schůdků, provedl první obřadnou poklonu a za kameným mřížovým galerie zaznamenal šustění hedvábí a závan parfémů. Tam jistě sedí dámy a sledují, co se v síni děje. Smějí tam jen ty, jež se těší rádžově přízni. Po audienci mu sdělí, co si o hostu myslí. Zdalipak je mezi nimi i slečna Laurensová? napadlo ho. Byl přesvědčen, že zvědavost jí nedala a určitě ho někde za tím mřížovým sleduje.

„Vaše Výsosti,“ pronesl anglicky, „major Nicholas Herriard k vašim službám. Přicházím s pozdravy guvernéra kalkatského prezidentství a vřele děkuji za čest, jíž se mi tímto přijetím dostalo.“

Munší v bílém, sedící u rádžových nohou, vzhledl od psací tabulky a promluvil rychlou hindštinou. Rádža Kirát Džasvan odpověděl písaři a tajemníkovi stejným jazykem a Nick pečlivě zachovával kamený výraz.

„Jeho Výsost, pán z Kalatavy, ochránce posvátných míst, kníže Smaragdového jezera, milec pána

Šivy...“ Nick stál a nehýbal se, zatímco *munší* odříkával, jako když bičem mrská, všechny rádžovy tituly. „... vám nařizuje, abyste přistoupil blíž.“

Přistoupil tedy blíž a setkal se s chytrýma, mazanýma tmavohnědýma očima, které na něj hleděly zpod drahokamy a péry zdobeného brokátu turbanu. Nad rádžou tiše vrzala lana *panky*, plátěného rámu, vířícího vzduch.

Rádža promluvil. „Je mi potěšením uvítat zde přítele mého přítele Laurence,“ tlumočil *munší*. „Byl dobrého zdraví, když jste jej opouštěl?“

„To vskutku byl, Vaše Výsosti, nicméně smutný a pokleslý na mysl od skonu své choti. Ale i... kvůli jiné ztrátě. Posílá mým prostřednictvím dopisy a dary.“

Tajemník tlumočil odpověď: „Velice se mě dotklo, když jsem se dozvěděl o smrti jeho paní choti, a je mi líto, že jeho srdce stále truchlí, stejně jako moje srdce truchlí pro sestru, která skonala v loňském roce. Jistě i on sdílel můj zármutek. Máme si toho hodně co říct.“ Mávl na *munšího*. „Myslím, že tlumočnicka už nepotřebujeme,“ prohlásil dokonalou angličtinou. „Posaďte se ke mně, majore Herriarde, uděláme si pohodlí.“

Byl to rozkaz a zároveň projev nesmírné přízně, přesně to, v co Nick doufal. „Je mi velikou ctí, můj pane,“ vydechl a uklonil se.

Ženská galerie obepínala audienční sál a z místa vyhrazeného pro rání bylo nejlépe vidět i slyšet. Anuša se uvelebila na polštářích vedle Paravi a služky kolem nich rozstavěly nízké stolky s lehkým občerstvením.

„Tady dobře uslyšíme,“ poznamenala Paravi, zatímco čekaly, až se dostaví rádža. Ve všech místnostech dbal stavitel na akustiku: některé zvuk tlumily, v jiných se naopak dal skvěle odposlouchávat i tichý hovor. V případě, že by se rádža chtěl se svou favoritkou po audienci poradit, stačilo na tomto místě promluvit normálním tónem a hlas se k němu jasně donesl mřížovím.

„Savita mi říkala, že ten tvůj kus dřeva je pružný jako mladý stromek,“ poznamenala jízlivě Paravi. „Takové svaly...“

Anuša si právě nesla ke rtům mandli a upustila ji. Chvilí se musela přehrabovat v polštářcích, než zatlouanou mandli našla, a tím získala čas, aby nasadila lhostejný výraz a odehnala dotěrnou a nemístnou představitivost. „Vážně? To mě překvapuje.“

„Zajímalo by mě, zda četl naše klasické texty,“ pokračovala Paravi. „Ale i tak bych řekla, že bude určitě silný a hodně temperamentní.“

Anuša si vsunula do úst hrst oříšků, zaskočilo jí a rozkašlala se. *Temperamentní...*

„A něco má pořádně velké...“

Na to nebylo co říct, zvláště když si nebyla jistá, co má tím velkým Paravi na mysli. Anuša ji podezřívala, že si z ní utahuje. Předstírala tedy, že věnuje pozornost příchodu dvořanů. Hlučná, strkající se barevná masa zvolna zaplňovala síň. Sluhové chodili od výklenku k výklenku, rozsvěceli lampy s přepuštěným máslem *ghí* a střípky zrcadel a drahokamy na stěnách i na stropě odrážely světlo v pestrých vzorech připomínajících jasnou hvězdnou oblohu. „Myslela jsem tím chodidla,“ dodala Paravi.

Nyní se k nim tiše nesly zvuky hudebních nástrojů.

To hudebníci na dvoře ladili. Byl to příjemný a důvěrně známý zvuk, a přesto Anuša cítila, jak se v ní rozlévá jakási podivná bolest, v níž poznenáhlu poznávala pocit osamělosti.

Jak se může cítit osamělá, když nikdy není sama? Jak může mít pocit, že není součástí tohoto světa, když v něm žije už deset let a je obklopena matčinou rodinou?

Strýc prošel davem, zaujal své místo a dvořanům gestem naznačil, aby se rovněž posadili. Poté dal znamení. Mezi sedícími muži prošla ke schodům před trůnem vysoká postava v dlouhém kabátě *šervani* ze zlatého a zeleného brokátu a v zelených kalhotách *padžáma*. Anuša si toho člověka na okamžik nedokázala zařadit, ale potom se ve světle rozzářilo bledé zlato vlasů spadajících na ramena. Sklonil hlavu a v ladném gestu podřízenosti zvedl pravici k srdci. Když se opět napřímil, v lalůčku se mu zeleně leskl smaragd.

„Koukej,“ zašeptala Anuša a naklonila se k Paravi. „Jen se na něj podívej!“

V dvorském oděvu by ten major měl vypadat zcela obyčejně, jenže nevypadal. V brokátu a hedvábí, přísném střihu dlouhého kabátu a třpytu drahokamů vyhlížely světlé vlasy, rozložitá ramena a zlatá kůže mnohem exotičtěji, docela jinak než při prvním setkání.

„Však se dívám!“

Rádža netrpělivě pokynul sluhům. Zvedli polštářky ležící před stupínkem a rozložili je napravo od trůnu, kde stál stolek *munšího*. „Posadte se ke mně, majore Herriarde, uděláme si pohodlí,“ vybídl Kirát Džasvan Angličana.

„Je mi velikou ctí, můj pane.“ Jeho hindština byla

bezchybná, bez jakéhokoli přízvuku. Mohutný Angličan usedl a zkřížil nohy se snadností Inda. Rádža mu položil ruku na rameno, naklonil se k němu a něco říkal.

„Neslyším,“ postěžovala si Paravi. „Ale brzy jim přinesou něco k snědku. Současně šeptat a jíst nemohou.“

Vskutku, hned nato sluhové donesli občerstvení a rádža toho *angréziho* vybídl, aby si posloužil. Poté se muži napřímili a už byla slyšet naprostá většina toho, co si povídali. K Anušinu zklamání se však jednalo o naprosto nevinnou konverzaci.

Duchem nepřítomná zobala oříšky, oči upírala na světlé vlasy, na Angličanův profil, který se jí nakrátko ukázal pokaždé, když pootočil hlavu a odpovídal strýci. Hlas mu plynul klidným rytmem muže, který se nejen skvěle naučil hindsky, ale který hindštinu navíc zcela běžně používá. Jak říkal, že se jmenuje? Herriard? Zvláštní jméno – v duchu si ho vyslovila, aby si představila, jak asi zní.

Poté konečně odklidili misky a talíře, donesli vonnou vodu a ručníky na utření rukou a velkou stříbrnou vodní dýmku *húku* se samostatným náustkem pro hosta.

„Teď mluví o něčem důležitém,“ řekla Paravi. „Jen si všimni, jak si náustky zakrývají ústa, aby jim nikdo nemohl odečítat ze rtů.“

„Proč taková opatrnost? Tomu nerozumím, vždyť je tady přítomen jenom dvůr.“

„Mohou tu být i špehové,“ prohodila ráni jakoby nic a nenápadně se rozhlédla. Jakoby náhodou zvedla ruku a zakryla si ústa. „Mahárádža z Altaphúru má mezi našimi dvořany a sluhy jistě své lidi.“

„Altaphúr je náš nepřítel?“ Anuša se k ní překvapeně otočila. „Vždyť strýc zvažoval jeho nabídku ke sňatku, a když jsem odmítla, poslal mu na usmířenou ušlechtilého koně. O nějakém nepřátelství tehdy nepadlo ani slovo.“

„Ono je bezpečnější předstírat přátelství s tygrem než mu dát najevo, že víš o jeho tesácích. Můj pán by ten sňatek nedovolil, i kdybys s ním souhlasila, ale předstíral, že tvoje ne je jenom takový dívčí rozmar, nikoli opovržlivé vladařovo odmítnutí.“

„Ale proč je naším nepřítelem?“

„Kalatava je malý, ale bohatý stát – máme toho hodně, po čem může někdo zatoužit. A jak jsi už jednou říkala, naše poloha je pro Východoindickou společnost zajímavá a Společnost by si jistě předcházela toho, kdo tu vládne, nebo nedejbože povládně.“ Paravi hovořila, jako by ji to právě teď napadlo, ale Anuša za jejími slovy vycítila mnohem hlubší vědomosti. V Paravině hlase zaznamenala lehký nádech obav. Uvědomila si, že ona neví nic a že toho před ní všichni hodně tají. Dokonce i její přítelkyně nosí masku. Nikomu tady nestojí za pravdu. Jako by jí nevěřili... Anebo pro ně není dost důležitá. *Jsem pro ně jenom nějaká rádžova neteř s anglickou krví v žilách.*

„Hrozí tedy válka?“

Kalatava žila v míru takřka sedmdesát let. Dvorní básníci a hudebníci ale vyprávěli a zpívali o dávných bitvách a strašlivých porážkách, rovněž o skvělých vítězstvích, o mužích táhnoucích do války, oděných v žlutý smuteční šat, neboť věděli, že jdou na smrt, a o ženách spějících k velkým pohřebním hranicím spáchat rituální sebevraždu *džauhar*, než aby padly

do rukou dobyvatelů. Anuša se zachvěla. To ona by radši vyjela do bitvy a v ní padla, než aby se upálila.

„Ale ne, samozřejmě že ne,“ prohlásila ráni Paravi tak sebejistě, že jí to Anuša nevěřila. „Když se staneme spojenci Společnosti, Společnost nás ochrání.“

„Jistě.“ Nejrozumnější bylo přitakat. Anuša pohlédla na zlatou hlavu. Byla skloněná a naslouchala. Poté Angličan zvedl oči a pohlédl rádžovi do očí. Viděla, jak má jiný výraz, jak mluví s překvapující vášnivostí, se zaujetím, rukama vytváří gesta, která si nedokázala vyložit.

Dvůr se rozestoupil a vytvořil prostor pro tanec *náč*. Tanečnice přiběhly a provázelo je cinkání zvončků, které měly na stříbrných řetízcích kolem kotníků. Poté se dokonale sladěny jaly tančit a široké pestré sukně připomínaly vybuchující ohňostroj. Ale ti dva je nepoctili ani pohledem a Anuša cítila, jak jí po páteři sjíždí mrazivý prst nepříjemné předtuchy.

Do svého pokoje se vrátila neklidná a rozrušená, hlavou se jí honily obavy z nepřátelské hrozby a mísily se s ponížením, jehož se jí dostalo v lázni.

„Anušo?“ Ve dveřích se ukázala Paravi a tvářila se nezvykle vážně.

„Stalo se něco?“ Anuša spustila na klín knihu, v níž si listovala, a odhodila rozpuštěné vlasy za ramena.

„Můj pán si s tebou přeje promluvit mezi čtyřma očima, bez rádců. Pojď do mé komnaty.“

Anuša si uvědomila, že tu nejsou služebné – ani její, ani ráni. Vstala z nízké pohovky, vklouzla do sandálů a celá zmatená a plná dohadů vykročila za Paravi.

Strýc byl v pokoji sám, bez stráží, tvář mu zespodu ostře osvětlovaly lampičky blikající na nízkém stolku po jeho boku. Anuša se uklonila a čekala. Nechápal, proč má Paravi zahalený obličej.

„Tady major Herriard přijel od tvého otce.“ Kirát Džasvan šel přímo k věci. „Otec si o tebe dělá starosti.“

Její otec? Tep jí poskočil. Pocítila něco, co nemělo daleko ke strachu. Co po ní může chtít? Pak jí došla rádžova slova. „Jak *tady*?“

Z přítmí tiše vyšel ten obrovitý muž a uklonil se. Neusmíval se. Stále ještě byl oblečený jako Ind. Světlo lamp zachytilo lesk smaragdu v lalůčku, stříbrné vyšívání a knoflíky kabátu. Působil exoticky a zároveň zcela přirozeně, jako by se v tomto oděvu cítil podstatně lépe než v červené uniformě.

„Myslela jsem, že sloužíte Společnosti,“ provokovala ho Anuša hindsky. „Nikoli mému otci.“

Strýc ji ihned pokáral, ale Angličan nehnul brvou a odpověděl jí rovněž hindsky. Zelené oči se na ni upřely významným, pronikavým a hodnotícím pohledem. Žádný muž se takhle nedívá na nezastřenou ženu, pokud není jeho příbuzná, pomyslela si. „Přicházím z pověření obou. Společnost je znepokojena úmysly mahárádži z Altaphúru vůči vaší zemi. A stejně tak váš otec.“

„Chápu, že nebezpečí hrozící Kalatavě ho jistě znepokojuje. Ale proč si na mě otec vzpomněl zrovna teď, po tolika letech?“ Strýc ji ani nepokáral, že si nezahalila tvář. *Jako by mě najednou považoval za Angličanku*, uvědomila si. To ji zneklidnilo. Zaznamenala, že ráni Paravi ustoupila do přítmí.

„Váš otec se vždy staral, jak se vám vede, a zajímal

se o váš život," řekl ten nepříjemný mužský Herriard. Z jeho hlasu poznala, že je na ni naštvaný. Když nesouhlasně zavrtěla hlavou, přímo se zamračil. „Nabídku sňatku z Altaphúru považoval za hrozbu. Viděl v tom pokus, jak vaším prostřednictvím vydírat Společnost.“

Takže otec o tom všem věděl? To na ni dohlíží tak bedlivě? Nějakou chvíli trvalo, než jí to došlo. Zmocnil se jí nepříjemný pocit, že se stala obětí jakéhosi spiknutí. „Takže bych byla něco jako rukojmí?“

„Přesně tak.“

„Jak strašné, že jsem mohla způsobit nepříjemnosti Společnosti a otci!“

„Anušo!“ Rádža plácá dlaní do stolu.

„Slečno Laurensová...“

„Neříkejte mi tak!“ Kolena se jí roztrásla, ale toho si nikdo nemohl díky dlouhé sukni všimnout.

„Vždyť se tak jmenujete.“

Takhle ten člověk patrně mluví se svými vojáky. Ona však není jeho voják. Anuša vysunula bradu – a třas ustal.

„Tvůj otec i já jsme zajedno, že pro tebe bude bezpečnější, když se vrátíš k němu,“ vložil se do hovoru strýc. Klidný hlas, očekávající okamžitou a bezpodmínečnou poslušnost, zmírnil napětí mezi ní a majorem.

„Nazpátek do Kalkaty? Nazpátek k otci, když nás obě vyhodil? Potřebuje mě jenom kvůli tomu, abych mu nenarušovala jeho politické plány. Nenávidím ho. A navíc nemůžu vás a Kalatavu opustit, když vám hrozí nebezpečí, můj pane. Neuteču! Nikdy!“ Praskot plamenů a řinčení oceli se jí v duchu spájelo se smíchem velkého bílého muže a s matčíným tlumeným štkáním.

„Nedělejte z toho takové drama,“ pronesl táhle Herriard a rozehnal její představy jako studený závan větru. Pocítila neodolatelnou touhu uhodit ho do té výrazné čelisti. „Váš otec byl před deseti lety v nemožném postavení a udělal jedinou čestnou věc, aby zajistil pro vás i pro vaši matku to nejlepší. Jinou volbu neměl.“

„Čestnou věc! Pche! Co ten ví o cti?!“

Major Herriard se napřímil a velice tiše pronesl: „Nikdy, opakuji nikdy, nebudete přede mnou zpochybňovat čest sira George Laurence, rozumíte?“

„Jinak co?“ Krční svaly měla až bolestně napjaté.

„Jinak toho budete litovat. Jestliže nechcete odjet, protože vám to nakazuje otec, potom odjedte kvůli Jeho Výsosti, vašemu strýci. Nebo je vaše zášť vůči otci tak hluboká, že byste kvůli ní byla ochotna ohrozit tuto zemi, své příbuzné? To vše byste kvůli ní dopustila?“

Zášť? To může s naprostým klidem odbýt hořkost ze zrazené lásky, z odvrhnutí rodiny jako zášť? Připadalo jí, že se mramorová podlaha chvěje, že se jí třese pod nohama jako písek. Spolkla vzteklou odpověď a pohlédla na strýce. „Chcete tedy, abych odešla, můj pane?“

„Bude to tak nejlepší,“ přikývl Kirát Džasvan. Byl pro ni vším: vládcem, strýcem, otcem. Byla mu povinována naprostou poslušností. „Víš, Anušo... Jenom to všechno komplikuješ. Byl bych moc rád, abys žila v bezpečí tam, kam skutečně patříš.“

To znamená, že sem nepatřím? Bez ohledu na to, jak se cítila v posledních měsících, toto poznání přišlo příliš náhle, příliš nečekaně. Toho by se v životě nenadála. Takže strýc ji odtud vyhazuje stejně jako tenkrát otec z Kalkaty. Uvědomila si, že nemá

nikde domov. Protestovat by bylo marné, a navíc pod její úroveň. Výchovou náleží mezi bojovníky Rádžpúty, přestože jí v žilách koluje smíšená krev. „K otci nepatřím. Nikdy jsem k němu nepatřila, dal to až příliš jasně najevo. Ale protože si to vy, můj pane a strýče, žádáte, uposlechnu vás.“

A nebude plakat, zvláště ne před tím arogantním Angličanem, který tím dosáhl svého: její porážky. Je z knížecího rodu a má svou čest a udělá to, co jí panovník nařizuje, a strach, ten nedá najevo. Kdyby jí rozkázal, aby vyjela s jeho vojskem do bitvy vstříc smrti, učinila by tak bez váhání. Ale ta představa jí z jakéhosi neznámého důvodu připadala méně děsivá. „Kdy se mám dát na cestu?“

Odpověděl Angličan. Působilo to dojmem, jako by pro strýce byla tato záležitost už vyřízená a jako by ji zcela předal do rukou toho cizího muže. „Odjedete, jakmile budou připraveny vozy a zvířata a naloženy zásoby na cestu. Je to dlouhá cesta a zabere nám mnoho týdnů.“

„To si ještě živě pamatuji,“ poznamenala. Týdny nepohodlí a strastí, tulila se k matce, která byla příliš hrdá na to, aby plakala. Tu cestu podstupovaly proto, že ten veliký, milující medvěd, který ji hýčkal a rozmazloval, který byl středem jejího světa a středem matčina vesmíru, je vyhnal. Protože žádná láska, tak se jí alespoň zdálo, netrvá věčně. Nad láskou vždy vítězí osobní prospěch. Byla to lekce, na niž nikdy nezapomene.

Vtom jí došlo, co to Herriard řekl. „*Nám?* To se mnou pojedete vy?“

„Jistěže. A kdo jiný? Jsem přece váš doprovod, slečno Laurensová.“

„To je ale směla, že?“ poznamenala a nasadila úsměv. Když to jen trochu půjde, promění mu každou míli v hotové peklo, tomu necitelnému surovcí. „Zjevně se vám tato povinnost nezamlouvá.“

„Šel bych celou tu cestu bos, kdyby mě o to sir George požádal,“ odvětil. Chladné zelené oči se na ni upřely beze zloby, byly však tvrdé jako smaragdy v jeho uších. „Chová se ke mně jako vlastní otec a to, co chce, slečno Laurensová, to také dostane. O to se postarám. Tím si můžete být jistá.“

Vlastní otec? Kdo je vlastně tenhle muž, jehož oddanost zdaleka přesahuje vojenskou poslušnost?
„Pěkná slova,“ prohodila Anuša, když se obracela k odchodu. „Pevně doufám, že nebudete mít důvod brát je zpět.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zapovězený klenot.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.